

Dzieje Apostolskie

Rozdział 4

1. A gdy to oni mówili do ludu, nadeszli ich kapłani i hetmani kościelni, i Saduceuszowie. 2. Obrażając się, iż uczyli lud, a opowiadali w Jezusie powstanie od umarłych. 3. I wrzucili na nie ręce, a podali je do więzienia aż do jutra; bo już był wieczór. 4. A wiele z tych, którzy one słowa słyszeli, uwierzyli; i była liczba mężów około pięciu tysięcy. 5. I stało się nazajutrz, że się zebrali przełożeni ich i starsi, i nauczeni w Piśmie w Jeruzalemie, 6. I Annasz, najwyższy kapłan, i Kaifasz, i Jan, i Aleksander, i ile ich było z rodu najwyższych kapłanów; 7. A postawiwszy je w pośrodku, pytali ich: Którą mocą a któremęście to imieniem uczynili? 8. Tedy Piotr, będąc pełen Ducha Świętego, rzekł do nich: Przełożeni ludu i starsi Izraelscy! 9. Ponieważ my dziś mamy być sądzeni dla dobrodziejstwa człowiekowi niemocnemu uczynionego, jakoby on był uzdrowiony; 10. Niech wam wszystkim wiadomo będzie i wszystkiemu ludowi Izraelskiemu, że w imieniu Jezusa Chrystusa Nazareńskiego, któregoście wy ukrzyżowali, którego Bóg wzbudził od umarłych, przez tego ten stoi przed wami zdrowym. 11. Tenci jest kamień on wzgardzony od was budujących, który się stał głową węgielną. 12. I nie masz w żadnym innym zbawienia; albowiem nie masz żadnego imienia pod niebem, danego ludziom, przez które byśmy mogli być zbawieni. 13. Widząc tedy bezpieczeństwo Piotrową i Janową, i zrozumiawszy, iż ludźmi byli nieuczonymi i prostakami, dziwowali się i poznali je, iż byli z Jezusem. 14. Widząc też onego człowieka z nimi stojącego, który był uzdrowiony, nie mieli co przeciwko temu mówić. 15. A rozkazawszy im precz ustąpić z rady, radzili się między sobą, 16. Mówiąc: Cóż uczynimy tym ludziom? Bo, że jawny cud przez nie jest uczyniony, to wszystkim mieszkającym w Jeruzalemie wiadomo jest, a nie możemy tego zaprzecć. 17. Ale aby się to więcej nie rozślawiało między ludźmi, zagroźmy im srodze, aby więcej w tem imieniu żadnemu człowiekowi nie mówili. 18. A zawoławszy ich, zakazali im, aby koniecznie nie mówili, ani uczyli w imieniu Jezusowem. 19. Lecz Piotr i Jan odpowiedziawszy rzekli do nich: Jeźliż to sprawiedliwa przed obliczem Bożem, was raczej słuchać niż Boga, rozsądzicie. 20. Albowiem my nie możemy tego, cośmy widzieli i słyszeli, nie mówić. 21. A oni zagroziwszy im, wypuścili je, nic nie znalazłszy, jakoby je skarać dla ludu i wszyscy chwalili Boga za to, co się było stało. 22. Bo onemu człowiekowi było więcej niż czterdzieści lat, nad którym się stał ten cud uzdrowienia. 23. A gdy je wypuszczono, przyszli do swoich i oznajmili im, cokolwiek do nich przedniejsi kapłani i starsi mówili. 24. Którzy usłyszawszy to, jednomyślnie podnieśli głos swój ku Bogu i rzekli: Panie! tyś jest Bóg, któryś uczynił niebo i ziemię, i morze i wszystko, co w nich jest: 25. Któryś Duchem Świętym przez usta Dawida, sługi swego, powiedział: Przeczcze się zburzyli naródowie, a ludzie próżne rzeczy przemyślali? 26. Stanęli królowie ziemi i książęta zebrali się wspólnie przeciwko Panu i przeciwko pomazańcowi jego. 27. Albowiem się zebrali prawdziwie przeciwko świętemu Synowi twemu Jezusowi, któregoś pomazał, Herod i Poncki Płat z pogany i z ludem Izraelskim. 28. Aby uczynili, cokolwiek ręka twoja i rada twoja przedtem

postanowiła, aby się stało. **29.** Przetoż teraz, Panie! wejrzyj na pogróżki ich, a daj sługom twoim ze wszystkim bezpieczeństwem mówić słowo twoje, **30.** Ściągając rękę twoją ku uzdrawianiu i ku czynieniu znamion i cudów, przez imię świętego Syna twego Jezusa. **31.** A gdy się oni modlili, zatrzęsnęło się ono miejsce, na którym byli zgromadzeni, i napełnieni są wszyscy Duchem Świętym i mówili słowo Boże z bezpieczeństwem. **32.** A onego mnóstwa wierzących było serce jedno i dusza jedna, a żaden z majątności swoich nie zwał nic swoim własnem, ale mieli wszystkie rzeczy wspólne. **33.** A wielką mocą Apostołowie dawali świadectwo o zmartwychwstaniu Pana Jezusowem i była wielka łaska nad nimi wszystkimi. **34.** Bo żadnego nie było między nimi niedostatecznego; gdyż którzykolwiek mieli role albo domy, sprzedawając przynosili pieniądze za to, co posprzedawali, **35.** I kładli przed nogi apostolskie, i rozdawano to każdemu, ile komu było potrzeba. **36.** Tedy Jozes, który nazwany był od Apostołów Barnabaszem, (co się wykłada: syn pociechy), Lewita, z Cypru rodem, **37.** Mając rolę, sprzedawszy ją, przyniósł pieniądze i położył je u nóg apostolskich.

Biblia gdańska – przekład Pisma Świętego na język polski z roku 1632 dokonany wspólnie przez braci czeskich i kalwinistów. Jedno z najpopularniejszych polskich tłumaczeń protestanckich.